

บทที่ 11

การเคลื่อนย้ายแรงงานของทวีปอเมริกา

1. ความนำ

ทวีปอเมริกานั้นอาจแบ่งได้เป็น 2 เขตซึ่งแตกต่างกันไปในระดับของการพัฒนานั่นก็คือเขตอเมริกาเหนือซึ่งมีการพัฒนาระดังสูงกับเขตอเมริกาใต้ซึ่งส่วนใหญ่ยังพัฒนาไม่ได้นักมาก ในอเมริกาเหนือนั้นเป็นแหล่งการอพยพเข้าที่สำคัญจากทุกเขตของโลกมาเป็นเวลานาน แม้กระทั่งปัจจุบันก็ยังมีความสำคัญในฐานะเป็นเขตที่มีผู้อพยพเข้าอย่างสูงอยู่ ส่วนอเมริกาใต้นั้นการอพยพเข้ามีขอบเขตที่น้อยกว่าอเมริกาเหนือมากและยังมีประชากรอเมริกาใต้เอง เคลื่อนย้ายไปสู่อเมริกาเหนืออยู่เสมอ ด้วย

2. การเคลื่อนย้ายภายในทวีปเดียวกัน

มีการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศใกล้เคียงกันอยู่เสมอ โดยเฉพาะการเคลื่อนย้ายเข้าสู่สหราชอาณาจักร ซึ่งมีต้นทางค้านาค่า อันมีอัตราการพัฒนาที่ค่อนข้างสูงและจากประเทศกลุ่มละตินอเมริกา ต่าง ๆ ลักษณะการอพยพนี้มีทั้งประเภทเข้ามาทำงานเกณฑ์บริเวณชายแดน ซึ่งเป็นการอพยพตามฤดูกาลและการพยายามเข้ามาประกอบอาชีพอย่างอื่นที่ถาวรกว่า เนื่องจากโอกาสในการทำงานและรายได้ในสหราชอาณาจักรสูงกว่าในประเทศไทยเพื่อนบ้านมากจึงเป็นสิ่งที่ดึงดูดในปัจจุบัน ดี การเคลื่อนย้ายเข้าสู่สหราชอาณาจักร นี้ทั้งแรงงานไร้ที่籍 และผู้มีความชำนาญระดับสูงเป็นจำนวนมาก

การเคลื่อนย้ายอีกลักษณะหนึ่งนั้นเป็นการเคลื่อนย้ายจากสหราชอาณาจักร ไปยังประเทศและช่างเทคนิคตลอดจนแรงงานฝีมือค้านอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นแพะผู้ประกอบการออกไปตั้งโรงงานหรือบริษัทสาขาดำเนินการในประเทศไทยเพื่อใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวและทรัพยากรซึ่งค่อนข้างดีกว่าในสหราชอาณาจักร ทั้งทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรณ์มีอยู่ในประเทศไทยที่มีคุณภาพดีกว่าในสหราชอาณาจักร เป็นจำนวนมากด้วย

นอกจากนั้นในหมู่ประเทศกลุ่มละตินอเมริกาด้วยกันก็มีการเคลื่อนย้ายระหว่างกันอยู่เสมอ ด้วย มีแนวโน้มในลักษณะที่คนจากประเทศพัฒนาน้อยเคลื่อนย้ายไปยังประเทศที่พัฒนาได้ดี

ราดเร็วกว่าผู้ที่เคลื่อนย้ายในลักษณะนี้ส่วนใหญ่เป็นแรงงานเกยตระ แล้วแรงงานไร้ฝีมือสำหรับอุดสาหกรรม

3. การเคลื่อนย้ายระหว่างทวีป

3.1 กระแสการเคลื่อนย้ายเข้าสู่ทวีปอเมริกา

นับตั้งแต่มีการค้นพบทวีปอเมริกาที่ได้มีการเคลื่อนย้ายเข้ามานำสู่ทวีปนี้อยู่ตลอดเวลาเพื่อตั้งถิ่นฐาน โดยในระยะแรกนั้นผู้อพยพเข้ามายังเป็นชาวบุรุษทั้งสิ้น ผู้อพยพเหล่านี้มีทั้งผู้เข้ามายังทำการเกษตร และผู้ที่เป็นแรงงานฝีมือในอุดสาหกรรมต่าง ๆ และมีส่วนช่วยเสริมสร้างให้บางประเทศโดยเฉพาะในอเมริกาหนึ่งเดียวที่มีอาชญากรรม ซึ่งมีความเจริญมากขึ้นก็ยิ่งดึงดูดแรงงานทุกประเภทและทุกระดับ ความรู้จากบุรุษไปให้หลังให้เหล่ามนากมักขึ้นอีก และมีการนำอาแรงงานทางสถากรัฟต์มาทำงานเกษตรเป็นอันมากในสหรัฐฯ นอกจากนี้ก็มีแรงงานชาวจีนอพยพเข้ามายังอเมริกาจำนวนมากด้วย เพื่อมาทำงานกรรมกรในช่วงการรัฐพัฒนาภารกิจการรถไฟ

อย่างไรก็ตามในระยะแรกนี้ประเทศในอเมริกาได้มีความเจริญขึ้นอย่างมากเป็นเหตุให้ไม่ดึงดูดใจให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานเข้าไปได้เหมือนอเมริกาหนึ่งเดียว การอพยพเข้าอเมริกาได้จากทวีปอื่นจึงมีไม่นักนัก

ในช่วงหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 มีผู้อพยพเนื่องจากลักษณะการเมืองหลังสังคมเข้าสู่สหรัฐฯ และคนาดาเป็นอันมาก นอกจากนี้ก็มีกลังคนที่มีความรู้ความชำนาญสูงที่มุ่งแสวงหาโอกาสที่ดีขึ้นของชีวิตยังหลังให้เหล่าสู่อเมริกาหนึ่งเดียวไม่ขาดระยะ ส่วนในอเมริกาได้นำการเคลื่อนย้ายเข้ามายังมากขึ้นทั้งจากบุรุษและ娥เชิง แต่เมื่อเทียบกับการอพยพเข้าอเมริกาหนึ่งเดียวแล้วการอพยพเข้าอเมริกาได้นั้นก็ยังน้อยกว่ามาก

3.2 กระแสการเคลื่อนย้ายออกจากทวีป

ในด้านการเคลื่อนย้ายออกจากทวีปอเมริกานั้น กล่าวได้ว่ามีจำนวนน้อยมาก ที่สำคัญก็มีการที่ผู้ประกอบการ ช่างเทคนิค เดินทางไปพักอาศัยอยู่ในต่างประเทศเพื่อหาอุทิศทางขายกิจการผลิตในที่ซึ่งมีทรัพยากรและตลาดที่เหมาะสม นอกจากนั้นก็มีที่ปรึกษาประเทศต่าง ๆ ที่รัฐบาลสหรัฐฯ 送ไปช่วยเหลือประเทศพัฒนาน้อยด้วย ฯ ในโลก การเคลื่อนย้ายเหล่านี้เกือบทั้งหมดเป็นการเคลื่อนย้ายแบบชั่วคราว ส่วนการเคลื่อนย้ายที่มีจำนวนมากพอควรและเป็นอย่างค่อนข้างถาวرنั้นจะมีแค่การที่คนเชื้อสายยิวจำนวนหนึ่งอพยพไปในระยะก่อตั้งประเทศอิสราเอลเท่านั้น

4. ปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายของแรงงาน

ประเทศที่มีปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายเข้าของแรงงานก็คือสหรัฐฯ ซึ่งมีปัญหาจากการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายเป็นอันมาก และเป็นเรื่องที่ควบคุมได้ยาก ส่วนผู้อพยพเข้าที่ถูกกฎหมายนั้น สหรัฐฯ สามารถควบคุมปริมาณไว้ได้ ปัญหาอีกลักษณะหนึ่งซึ่งเป็นปัญหาของกลุ่มประเทศตะวันออกเฉียงใต้คือปัญหาการสูญเสียกำลังคนคุณภาพสูงออกไปโดยเฉพาะสู่สหรัฐฯ

5. การเคลื่อนย้ายแรงงานของนางประเทศในทวีปอเมริกา

เพื่อความเข้าใจในลักษณะการอพยพและปัญหาเกี่ยวกับการอพยพเคลื่อนย้ายแรงงานของทวีปอเมริกาได้ดีขึ้น ในตอนต่อไปนี้จะได้แยกพิจารณาการอพยพแรงงานของนางประเทศที่สำคัญในทวีปอเมริกาดังนี้

5.1 สหรัฐอเมริกา

ประมาณว่ามีผู้อพยพเข้าสู่สหรัฐฯ หลังจากที่สหรัฐฯ ได้รับอิสรภาพจากอังกฤษแล้วจนถึงปี 1820 ประมาณ 2 แสน 5 หมื่นคน เนื่องจากความจริงผู้อพยพเข้ามามีจำนวนมากกว่านี้มาก เพราะไม่ได้นับรวมพากพาสที่ถูกนำเข้าจากอเมริกาอย่างถูกกฎหมายจนถึงปี 1808 และลักษณะนำเข้าหลังจากนั้นเข้าไว้ด้วย ส่วนหลังจากปี 1820 ซึ่งมีข้อมูลการอพยพเข้ารายปีแล้วนั้นปรากฏว่าจากช่วง 1820–1845 มีรายงานเป็นทางการว่ามีผู้อพยพเข้าจำนวน 1.1 ล้านคนการใช้เรือเครื่องจักรไอน้ำทำให้การอพยพเข้ายิ่งเพิ่มมากขึ้นอีกดังจากปี 1845 การอพยพเข้ามีเกินปีละ 1 แสน 5 หมื่นคนยกเว้นในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำปี 1858–59 และช่วงสงครามกลางเมือง (1861–62)

ลักษณะการอพยพเข้าจนถึงปี 1870 ซึ่งเป็นการอพยพในช่วงที่สหรัฐฯ ยังไม่เป็นประเทศอุดสาหกรรมนั้นอาจสรุปได้สั้น ๆ คือการอพยพเข้าเกือบทั้งหมดมาจากอังกฤษและรัสเซียหรือมันโดบ ส่วนใหญ่เป็นแรงงานเกษตรและแรงงานไร่ฟื้นฟูลักษณะทางประชารชนของการอพยพเข้าในระยะ 1820–70 ก็คือ $3/5$ ถึง $2/3$ ของผู้อพยพเข้าเป็นชายและอายุเฉลี่ยต่ำกว่า 25 ปี และส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดอยู่ในวัยที่มีบุตรได้

ปรากฏว่าประชารสหรัฐฯ ในช่วงจาก 1790–1870 นั้นเพิ่มขึ้นถึง 10 เท่า (จาก 3.9 ล้าน เป็น 39.8 ล้านคน) โดยการเพิ่มนี้มาจากการทั้งอัตราการเกิดที่สูงและการอพยพเข้า การอพยพนี้ทำให้มีแรงงานที่จำเป็นสำหรับการฟื้นฟูเศรษฐกิจ และการขยายตัวหลังสงครามกลางเมือง จากการมองเห็นคุณค่าของการอพยพเข้าที่ทำให้รัฐบาลสหรัฐฯ สนับสนุนให้เดินทางล่องหนได้ออกกฎหมายส่งเสริมการอพยพเข้าและจัดสร้างที่ดินประจำที่ดินคือล็อบน์ให้ออกกฎหมายส่งเสริมการอพยพเข้าและจัดสร้างที่ดินประจำที่ดินคือล็อบน์ให้ออกกฎหมายส่งเสริมการอพยพเข้าขึ้นอย่างไรก็ตามการส่งเสริมการอพยพเข้ามีอยู่ในนานนัก พอดีปี 1868 ก็

ล้มเลิกไปและหลังจากนั้น กฎหมายที่ออกมาก็เป็นลักษณะห้ามหรือไม่กีดคุนการอพยพเข้าแทนที่จะสนับสนุนโดยเริ่มจากการห้ามแรงงานจีนอพยพเข้าเพาะปลูกให้เกิดปัญหา

แม้จะมีการควบคุมการอพยพเข้ามาก่อนแล้วแต่ระหว่างปี 1870–1914 ปริมาณการอพยพเข้าก็เพิ่มขึ้นมากน้อย โดยส่วนประกอบของผู้อพยพเข้าชาวญี่ปุ่นปรากฏว่าเปลี่ยนไปมากที่จากจำนวน 25 ล้านคนที่เข้ามาในระยะ 45 ปีนั้นกลุ่มสำคัญ คือจากอิตาเลี่ยน 4 ล้านคน จากออสเตรียซึ่งการ 4 ล้านคน จากรัสเซีย 3.3 ล้านคน เยอรมัน 3.2 ล้านคน อังกฤษ 2.4 ล้านคน ไอร์แลนด์ 2 ล้าน คน และจากแสกนดิเนเวีย 2 ล้านคน ซึ่งปรากฏว่าผู้อพยพเข้าสำคัญเปลี่ยนจากประเทศเดบุโรป ตะวันตก เป็นเดบุโรปตะวันออกและได้มีนส่วนใหญ่อยู่ในกีดคุนลักษณะประชากรพื้นฐานยังเป็นเช่นเดียวกับผู้อพยพที่เข้ามาก่อนปี 1870 คืออายุเฉลี่ยยังต่ำกว่า 25 ปีและประมาณ 2/3 เป็นชาย การอพยพเข้าทำให้มีแรงงานที่จำเป็นสำหรับเหมืองแร่ต่าง ๆ โรงงานใหม่ ๆ การสร้างทางรถไฟฯลฯ นอกจากนี้ก็ยังเป็นแหล่งเงินทุนด้วยบางส่วนแต่ไม่อาจประมาณได้ว่าเท่าใด

นับแต่ปี 1914 เป็นต้นมาสหราชอาณาจักรทางอุดหนุนของโลกแล้วและไม่จำเป็นต้องรับแรงงานเข้าเป็นจำนวนมากอีกด่อไป นอกจากนี้ความกลัวว่าการอพยพเข้าจะเกิดผลเสียต่อระดับค่าจ้างและการว่างงานภายในประเทศตลอดจนความกลัวจะมีการนำวัฒนธรรมและลักษณะเมืองที่ไม่พึงประสงค์เข้ามาทำให้มีการออกกฎหมายห้ามฉบับขึ้นเพื่อจำกัดและควบคุมการอพยพเข้าให้เป็นตามที่ต้องการ ซึ่งที่สำคัญคือกฎหมายกำหนดโควต้าชั่วคราวซึ่งมีการนำมาใช้เป็นครั้งแรกในปี 1921 และการกำหนดระบบโควต้าถาวรในปี 1924 ซึ่งเมื่อมีการปรับปรุงหลายครั้งก็ได้ใช้ติดต่อกันมาเป็นเวลานาน

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การอพยพเข้าสหราชอาณาจักรเป็นจากเหตุผลอื่นเป็นอันมากนิใช่จากเหตุผลทางเศรษฐกิจเท่านั้น คือมีการอพยพเข้าเนื่องจากปัจจัยทางการเมืองและมนุษยธรรมเป็นอันมาก ผู้ที่สหราชอาณาจักรเข้ามาตั้งแต่ปี 1945 เป็นต้นไป จึงมีสัดส่วนเป็นผู้ลี้ภัย ลูกกำพร้าที่เกิดจากทหารอเมริกัน ศตรีที่แต่งงานกับทหารอเมริกัน ฯลฯ เป็นอันมาก

จะเห็นได้ว่าการอพยพเข้าในระยะหลัง ถ้าไม่ใช่เนื่องจากปัจจัยทางการเมืองหรือมนุษยธรรมแล้วสหราชอาณาจักรเป็นอันมาก และมุ่งจะรับเฉพาะผู้มีคุณภาพสูงเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากลำดับขั้นการพัฒนาเศรษฐกิจของสหราชอาณาจักร ได้มาถึงจุดที่ความต้องการแรงงานโดยทั่วไปเพิ่มขึ้นมาก เพราะมีการใช้เครื่องจักรอัตโนมัติในการผลิตอย่างกว้างขวาง จนแม้แต่ประชากรสหราชอาณาจักรซึ่งว่างงานมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงยังไม่สามารถควบคุมผู้อพยพเข้าเหล่านี้ประسبปัญหาจากการมีผู้อพยพเข้าโดยผิดกฎหมายเป็นจำนวนมากซึ่งทำให้การควบคุมไม่ประสิทธิภาพเท่าที่ควร

สหรัฐฯ เป็นประเทศที่มีผู้อพยพเข้าโดยผิดกฎหมายมากที่สุดในโลก ประมาณว่าจำนวนของผู้ที่อพยพโดยผิดกฎหมายในสหรัฐฯ นั้นเป็นระหว่าง 6-10 ล้านคน¹ คนต่างด้าวเหล่านี้ใช้วิธีการต่าง ๆ ในการเข้ามาสู่สหรัฐฯ โดยบางคนเข้ามาอย่างเปิดเผยถูกกฎหมายในฐานะนักท่องเที่ยวและนักศึกษา จนเมื่อว่าที่ทางด้วยกันหลบอยู่ต่อไป ซึ่งประมาณว่า 5% ของชาวต่างชาติที่เข้ามายังประมาณ 6 ล้านคนนั้นไม่กลับออกไป คนต่างด้าวนางคนก็ใช้วิธีเด้งงานหลอก ๆ กันคนอเมริกันเพื่อให้ได้ฐานะตามกฎหมายการอพยพเข้า และบางคนก็ใช้อเอกสารปลอม แต่ส่วนใหญ่ที่สุดนั้นใช้วิธีง่าย ๆ กือ เพียงแต่เดินเข้ามายังแดนเข้ามายังประเทศเพื่อนบ้านคือคานาดา และส่วนมากคือเม็กซิโก

ผู้อพยพโดยผิดกฎหมายส่วนมากแต่ก่อนมากเข้ามาอยู่ตามชายแดนและในเขตชนบท โดยเป็นแรงงานเกษตรกำจัดด้วย แต่ในปัจจุบันจำนวนมากได้เข้ามายังในและกระจายไปทั่วเขตเมือง ดังนั้นจึงไม่เป็นความจริงอีกด้วยที่จะคิดว่าผู้อพยพเข้าโดยผิดกฎหมายจากเม็กซิโกจะเข้ามาเป็นแรงงานทำงานหนักทางการเกษตรโดยได้คำจ้างด้วยเพียงแค่พ่อประทังชีพเท่านั้น ทั้งนี้ เพราะตามรายงานของหน่วยงานด้านการอพยพเข้า หรือ INS² (Immigration and Naturalization Service) ปรากฏว่า 60% ของผู้เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายในเมืองอุสตันที่สำรวจ มีรายได้ชั่วโมงละ 2.50 เหรียญ ซึ่งสูงกว่าคำจ้างขั้นต่ำตามกฎหมายซึ่งเป็นเพียง 2.30 เหรียญต่อชั่วโมง และบางคนอาจได้คำจ้างถึงชั่วโมงละ 6 เหรียญก็มี

ความหวาดเกรงในปัญหาการอพยพเข้าโดยผิดกฎหมายนั้นมาจากการคิดว่าผู้อพยพเข้าโดยผิดกฎหมายนั้นจะเข้าเยี่ยมงานที่ควรจะได้ทำโดยคนว่างงานของชาวอเมริกัน หรือผู้อพยพที่เข้ามาโดยถูกกฎหมาย ซึ่งทำให้ระบบเศรษฐกิจต้องคนกลุ่มรายได้น้อยของประเทศ INS ได้ประมาณว่า ถ้าอาคนที่อพยพเข้าได้โดยผิดกฎหมายนี้ออกไปจะสามารถถกอื่นให้เกิดงานสำหรับคนอเมริกันในด้านอุตสาหกรรม การเกษตร และบริการ ได้ถึง 1 ล้านงาน นอกจากนั้นก็มีความเห็นกันว่าผู้อพยพเข้าโดยผิดกฎหมายนี้ทำให้คนอเมริกันต้องรับภาระมากขึ้นในเรื่องสวัสดิการ โดยมีผู้ประมาณว่าผู้อพยพเข้าโดยผิดกฎหมายนี้ทำให้ผู้เสียภาษีชาวอเมริกันต้องสูญเสียปีละ 10-13 พันล้านเหรียญ เมื่อจากชาติรายได้ภายในประเทศกันเหล่านี้ ในขณะที่รัฐบาลต้องจ่ายสวัสดิการและบริการสาธารณะเพิ่มขึ้นให้

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการ Wayne Cornelius ได้ทำการศึกษาวิจัยและเน้นว่าผลของการอพยพเข้าโดยผิดกฎหมายต่อภาคแรงงานในสหรัฐฯ นั้นไม่นักอย่างที่คิดกัน เพราะไม่พบหลักฐานว่าแรงงานที่ถูกกฎหมาย จะถูกแยกงานโดยคนต่างด้าวที่เข้ามายังโดยผิดกฎหมายมากนัก ผลที่เกิดจึง

¹ Leon F. Bouvier, *International Migration : Yesterday, Today and Tomorrow* (Washington D.C. : Population Reference Bureau Inc., 1977) p. 26

² Ibid., p. 28

ไม่ก่อวัจชวางและร้ายแรงอย่างที่คนส่วนมากเชื่อกัน นอกจากนี้ Cornelius ยังอ้างว่าผู้เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายนี้ไม่ได้เป็นภาระแก่คุณเมอริกันผู้เดียวภาย เพราะส่วนมากจ่ายภาษีให้กับสหรัฐฯ (ภาษีเป็นแบบหัก ณ ที่จ่าย) แต่ไม่ค่อยได้รับบริการจากรัฐ เนื่องจากพวกเขายังต้องหลีกเลี่ยงการติดต่อกันเจ้าหน้าที่และไม่กล้าเข้าไปใช้บริการทางสังคม

5.2 ความคาด

รายงานถึงปี 1914 นายของคานาดาเกี่ยวกับการอพยพเข้ามานี้ให้ความสำคัญลำดับสูงต่อการอพยพเข้าของแรงงานเกษตรจากอังกฤษ, สหรัฐฯ และประเทศอื่นในยุโรป ต่อมาเมื่อที่ดินเพาะปลูกที่ว่างเปล่าหมัดไป ความจำเป็นในการรับแรงงานเกษตรก็น้อยลงด้วย นโยบายของคานาดาจึงเริ่มเปลี่ยนในทศวรรษ 1920 ผู้อพยพเข้าที่เป็นแรงงานอุตสาหกรรมได้มีมากขึ้นกว่าในสาขาเกษตร และในระบบหลังสูงรวมโอลครั้งที่ 2 แนวโน้มนี้ก็ได้เป็นมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาวิจัยในช่วง 15 ปี หลังจากสูงรวมโอลครั้งที่ 2 นั้นพบว่าการอพยพเข้าคานาดาเป็นจำนวนมากไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาเรียบเรียงเกี่ยวกับการรับผู้อพยพเข้ามาไว้ ตรงข้ามกลับมีผลดีซึ่งพิสูจน์ได้จากการที่ประสิทธิภาพการผลิตของคานาดาในช่วงเดียวกันนั้นได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก เมื่อจะไม่ใช่ข้อมูลรายละเอียดที่เพียงพอจะทำให้เห็นชัดถึงผลของการอพยพเข้าที่ประกอบด้วยการพัฒนา แต่จากสถิติข้อมูลเท่าที่พบก็พอดีสรุปได้ว่างประการคือ ผู้อพยพเข้ามานี้ได้มีส่วนเพิ่มประชากรในวัยทำงานของคานาดาให้มากขึ้น ซึ่งพอติดกับช่วงนั้นคานาダメืองขนาดใหญ่แรงงานติดต่อกัน การอพยพเข้ามายังช่วยเสริมเศรษฐกิจคานาดาในช่วงที่อ่อนแอที่สุดพอตี และที่สำคัญก็คือ การอพยพเข้าทำให้มีแรงงานที่จำเป็นสำหรับสาขาหลักของเศรษฐกิจคือการเกษตร, ป่าไม้, เนื้อองเรต, การถุงโลหะและการก่อสร้าง ยิ่งกว่านั้นกำลังคนที่มีความรู้ความชำนาญสูงยังได้เข้ามานิปะเทศค่อนข้างมาก และเข้ามานิ่งที่พอดีเหมาะสม เพราะขณะนั้นแรงงานที่มีความรู้ความชำนาญระดับเดียวกันในคานาดาได้อพยพไปสู่สหรัฐฯ เป็นอันมาก พวกที่นี่ใหม่จึงเข้ามานแทนที่ได้พอดี

ไม่เพียงการอพยพเข้าจะเป็นปัจจัยสำคัญต่อการเพิ่มผลผลิตเท่านั้น การอพยพเข้ายังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตอีกด้วย ทั้งนี้เพราะคานาダメืองทรัพยากรธรรมชาติและทุนเพียงพอจะทำให้ประสิทธิภาพการผลิตของแรงงานเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วได้อย่างแล้ว ดังนั้นการเพิ่มเข้าไปของแรงงานจึงทำให้แนวโน้มนี้เป็นไปอย่างรวดเร็ว นอกเหนือนั้นยังมีผลทางอ้อมทำให้ตลาดภายในขยายตัวเป็นผลให้กิจกรรมการผลิตต่าง ๆ ขยายตัวโดยทั่วไปด้วย และทำให้กิจกรรมหลายอย่างมีกำไรได้อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เนื่องจากตลาดภายในประเทศแต่เดิมนั้นแคบเกินไป การอพยพเข้าก็มีส่วนช่วยสนับสนุนการพัฒนาอีกแห่งหนึ่ง คือ ทำให้เศรษฐกิจคานาダメืองการผลิตหลายอย่างมากขึ้น (diversification) ได้ด้วย เพราะช่วยขยายตลาดภายในให้

ดังนั้นแม้ว่าจะมีข้อเสียเกี่ยวกับรายจ่ายในการเลือกและสนับสนุนการอพยพเข้า ตลอดจน การส่งเงินของนักบุญประเพณีโดยผู้อพยพ แต่โดยทั่วไปแล้วก็ถูกต้องได้ว่าการอพยพเข้าเป็นปัจจัยทำให้รายได้ที่แท้จริงเฉลี่ยของคนนาดาสูงขึ้น และเมืองของผู้อพยพเข้าจะเห็นมาเรื่องกิจกรรมทางเศรษฐกิจจะรับไว้ได้ (เช่นข้ามมาตก頓เศรษฐกิจต่ำหนัก) แต่ความยุ่งยากก็เกิดไม่นานนัก และแม้ในระยะหลัง ๆ อัตราการว่างงานจะค่อนข้างสูงแต่ก็ดูจะมีไข่เนื่องมาจากการอพยพเข้าเป็นเหตุสำคัญ

5.3 ก่อตั้งประเทศตะตินอเมริกา

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศตะตินอเมริกามีผู้อพยพเข้าจำนวนมากเนื่องจากประชากรในประเทศเหล่านี้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในระดับต่ำ ก่อให้เกิดสภาพเศรษฐกิจที่ไม่ดึงดูดใจให้คนอพยพเข้ามากันนัก จึงมีจะมีความต้องการแรงงานบางประเทศ เช่น ช่างเทคนิค และผู้ช่างนาัญในการจัดการแต่เนื่องจากการสะสมทุนนี้ไม่เพียงพอ และขาดการลงทุนจากต่างประเทศทำให้สามารถดึงดูดผู้มีความรู้ความชำนาญสูงเข้ามาได้เพียงส่วนน้อยเท่านั้น

อย่างไรก็ตามยังมีอยู่บางประเทศที่การอพยพเข้าเป็นจำนวนค่อนข้างมากซึ่งได้แก่ประเทศชาวยิวแอดเลนติก คือ อาร์เจนตินา, บรากิล และเวนซูเอลา ซึ่งในช่วงระหว่างปี 1946-57 นั้น³ อาร์เจนตินาได้รับเอาผู้อพยพเข้ากว่า 6 แสนคน บรากิลรับ 450,000 คน และเวนซูเอลารับเข้าราก 500,000 คน โดยส่วนมากมาจากอิตาลี, สเปน, เมอร์มันและปอร์ตุเกส นอกจากนั้นในบรากิล มีผู้อพยพจากญี่ปุ่นค่อนข้างมากด้วยคือในปัจจุบันมีญี่ปุ่นอยู่ราว 650,000 คน

ประเทศตะตินอเมริกามีความต้องการแรงงานในสาขาวิชาการเกษตรเพื่อมาทดแทนเกษตรกรพื้นเมืองที่อพยพเข้าไปทำงานในเขตเมืองเป็นอันมากจนทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงานสำหรับพัฒนาศักยภาพและสินค้าหลักเพื่อส่งออก เช่นกาแฟของบรากิล ในด้านนี้แรงงานอพยพสามารถเข้าทดแทนได้เป็นอย่างดี นอกจากแรงงานเกษตรแล้วแรงงานประเภทที่ลักษณะต้องการอีกคือ แรงงานฝีมือประเภทช่างเทคนิคสำหรับอุตสาหกรรมโรงงานที่กำลังเริ่มพัฒนา ซึ่งไม่มีคนที่มีคุณสมบัติอยู่มากพอในประเทศไทย การอพยพเข้าของแรงงานประเทศไทยที่เป็นที่ต้องการเหล่านี้นั้นกับการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติตะตินอเมริกาด้วยคือถ้าเศรษฐกิจดีโดยหารือเช้าการอพยพเข้าก็น้อยลงเช่นในบรากิลช่วงปี 1914-1954 นั้น การสูงขึ้นในราคากาแฟอันเป็นสินค้าหลักของเศรษฐกิจ 40 ครั้งจะตามด้วยการสูงขึ้นในปริมาณการอพยพเข้าถึง 29 ครั้ง และการอพยพเข้าจะลดลงเมื่อ

³Ibid., p. 13

ราคากาแฟลดลง หรือจากการที่เวเนซุเอลานั้นมีทรัพยากรธรรมชาติโดยเฉลี่ยน้ำมันปีต่อเดือนมาก การลงทุนจึงมีมาก เศรษฐกิจรุ่งเรืองทำให้การอพยพเข้าสูงและต่อเนื่องมากกว่าประเทศตะวันออกเมริกาอีก ๆ ทั้งยังได้แรงงานฝีมือและช่างเทคนิคมาทดแทนความต้องการด้วย

ในด้านผลของการอพยพเข้านั้น กรณีของอาร์เจนตินาคงไม่ค่อยเป็นผลดีนักเนื่องจากในระยะแรกไม่ได้มีการคัดเลือกที่เหมาะสมทำให้แรงงานฝีมืออพยพเข้ามาไม่มากนัก นอกจากนั้นเมื่อมีการคัดเลือกที่มุ่งจะรับแต่แรงงานฝีมือเป็นสำคัญในภายหลัง ก็ปรากฏว่าเศรษฐกิจของอาร์เจนตินาเสื่อมโถรมลงจนขาดสิ่งจุうใจในการอพยพเข้า อย่างไรก็ตามการอพยพก็ช่วยเสริมแก้การขาดแคลนแรงงานเกยตุรที่เป็นเนื่องจาก การอพยพของเกษตรกรผู้เมืองเข้าสู่เขตเมืองไปได้บ้าง ส่วนในกรณีของ巴西ลันน์การอพยพเข้ามีทุกระดับอาชีพและฝีมือ รวมทั้งผู้ที่มีความชำนาญที่ตลาดแรงงานบริษัติต้องการ และโดยทั่วไปแล้วแรงงานที่เข้ามานั้นมีระดับความชำนาญสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกำลังแรงงานบริษัติที่มีอยู่ผลจากการอพยพเข้าจึงคุ้ค่อนข้างน่าพอใจ ส่วนในกรณีของเวเนซุเอลานั้น เนื่องจากมีทุนมากนากว่าประเทศอื่นทำให้กำลังแรงงานเพิ่มได้มากรวมทั้งช่างเทคนิค และแรงงานฝีมือที่จำเป็นต่ออุตสาหกรรมซึ่งได้มีส่วนในการพัฒนาประเทศอย่างมาก

ถ้าหันกลับไปพิจารณาอีกด้านหนึ่งคือด้านการอพยพออกนั้น ประเทศตะวันออกเมริกาจำนวนมาก มีการอพยพออกของ 2 กลุ่มนี้คือแรงงานไร้ฝีมือและบุคคลที่มีคุณภาพสูง โดยกลุ่มคนทั้ง 2 ประเทศนี้ส่วนใหญ่อพยพเข้าสู่สหรัฐฯ ในกรณีการอพยพออกของแรงงานไร้ฝีมือนั้นเป็นการมุ่งให้ได้รายได้ในสหรัฐฯ ซึ่งสูงกว่าในประเทศไทยนักเกิดเป็นอันมาก โดยส่วนใหญ่จะไปเป็นแรงงานเกยตุร บริเวณชายแดน อย่างไรก็ตามในปัจจุบันได้มีการพยายามเข้าไปทำงานอื่นที่รายได้สูงทำในเมืองกันมากขึ้น การอพยพออกลักษณะนี้ไม่เป็นผลเสียต่อประเทศตะวันออกเมริกา แต่กลับเป็นผลดีจากการได้ลดจำนวนผู้ว่างงานของประเทศลงและได้รายได้เงินตราประเทศที่แรงงานเหล่านี้เก็บ ยอมส่งกลับไปให้ครอบครัว ซึ่งเมื่อร่วมกันเข้าแล้วก็เป็นเงินไม่ใช่แค่ สำหรับการอพยพออกของบุคคลที่มีคุณภาพสูงจากตะวันออกเมริกานั้น สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการอพยพอากก็เหมือนสาเหตุของประเทศด้วยพัฒนาทั่วไปคือระดับรายได้ที่ต่ำ เงินเพื่อ ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง การขาดโอกาสที่จะใช้และพัฒนาความรู้ความชำนาญ ระบบอาชีวศึกษาที่ล้าสมัย ความล้าช้าของระบบบริหาร และอิทธิพลของการเมืองต่อการกำหนดต่างๆ แผนและการเลือกตั้ง เป็นต้น

สำหรับผลกระทบจากการสูญเสียผู้มีความรู้ความชำนาญสูงออกไปนั้น ถ้าดูค่าวาเลบปริมาณโดยส่วนรวมของทุกประเทศตะวันออกเมริกา来看แล้ว ก็ปรากฏว่าเพิ่มขึ้นเช่นๆ ๆ และในอัตราที่ไม่น่าตกใจ เพราะไม่ถึงขั้นก่อให้เกิดความหาย茫茫 อย่างไรก็ตามการสูญเสียจะร้ายแรงเพียงใดนั้นไม่ได้อยู่ที่จำนวนแต่อยู่ที่ความสำคัญของผู้อพยพออกที่สูญเสียไปนั้นในแต่ละประเทศ เพราะยิ่งทรัพยากรมนุษย์

ของชาติได้มีน้อยการสูญเสียออกไปก็จะมีความสำคัญมากกว่าการสูญเสียจำนวนเท่ากัน ของชาติที่มีทรัพยากรมนุษย์อยู่มากดังนั้นความสำคัญของการอพยพจึงต้องดูจากสัดส่วนของผู้อพยพออกรถือกำลังคนระดับเดียว กันที่มีอยู่ในแต่ละประเทศ จากการพิจารณาเห็นว่าการอพยพออกค่อนข้างมากของเพทซ์ และวิศวกรจากเม็กซิโก อาร์เจนตินา หรือบราซิล ไม่มีผลสำคัญมากต่อประเทศเหล่านั้น เพราะสามารถผลิตผู้มีความรู้ด้านดังกล่าวออกมายในอัตราสูง แต่บางประเทศเช่น อิควADOR และโคลัมเบียนั้น การอพยพออกของผู้มีความรู้เช่นนั้นแม้เป็นจำนวนน้อยก็กระทบกระเทือนต่อประเทศดังกล่าวมาก เนื่องจากกำลังคนที่มีความรู้สูงอยู่ในประเทศเป็นจำนวนมากน้อย ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบที่ชัดเจนคือ บราซิล และอิควาดอร์นั้นมีเพทซ์ และวิศวกรอพยพไปยังสหราชอาณาจักรจำนวน 25,000 คน และวิศวกรประมาณ 2,000 คน ในขณะที่อิควาดอร์มีอยู่ไม่ถึง 2,000 คน ในทั้ง 2 ประเทศการสูญเสียของอิควาดอร์ซึ่งรุนแรงกว่าของบราซิลมาก

มาตรการที่จำเป็นในการจารักษาที่มีความรู้ทางวิชาชีพ เช่น วิศวกร และเพทซ์อาจไว้ในลดตินอมริการโดยทั่วไปก็คือการเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาชาติขึ้น อันได้แก่การขยายโอกาสทางอาชีพและเศรษฐกิจขึ้นในประเทศลดตินอมริการ และการพยาบาลสวัสดิ์รภาพทางการเมืองที่นี่ซึ่งการจะกระทำเช่นนี้นั้นเป็นกระบวนการที่ยากยิ่งและเป็นกระบวนการการระยะยาวตัวบท

๘. สรุปบททวนบทที่ ๑

ประเทศไทยในทวีปเอเชียไม่มีการเคลื่อนย้ายระหว่างกันอยู่เสมอโดยลักษณะสำคัญของการเคลื่อนย้ายเป็นจากประเทศกำลังพัฒนาแบบอเมริกาได้สู่ประเทศไทยพัฒนาแล้วแบบอเมริกานี้ก็อันได้แก่คานาดา และสหราชอาณาจักร ส่วนการเคลื่อนย้ายระหว่างทวีปนั้นส่วนมากเป็นการเคลื่อนย้ายเข้าสู่ทวีปอเมริกา ซึ่งมีมาตั้งแต่กันพนทวีปนี้ใหม่ ๆ ทั้งในลักษณะการอพยพเข้าโดยสมัครใจและการมักกันเอาระงานท่าสิ่วคำน้ำใช้ ในระยะแรกนั้นการอพยพเข้าโดยสมัครใจส่วนใหญ่มากจากทวีปอุรุป ต่อมาก็มีกระแสการอพยพเข้าจากทวีปเอเชียมากขึ้นจนต้องมีการจำกัดควบคุม ในระยะหลังสุดในโลกครั้งที่ 2 มีการอพยพเข้าสู่ทวีปอเมริกาในอีกลักษณะหนึ่งคือการลี้ภัย และในระยะหลังนี้เองประเทศไทยในทวีปอเมริกาก็ได้มีการจำกัดการอพยพเข้าโดยทั่วไปอย่างเข้มงวดมากขึ้นกว่าที่เคยเป็นมาในระยะก่อน

7. แนวทคสอบความรู้จากบทที่ 11

- (1) สักษณะสำคัญของการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศในทวีปอเมริกาด้วยกันเป็นอย่างไร
 - (2) กระแสการเคลื่อนย้ายจากทวีปอเมริกามีลักษณะสำคัญอย่างไร
 - (3) สาหรูฯประสมปัญหานี้ของจากการอพยพเข้าหรือไม่ อย่างไร
 - (4) การอพยพเข้าสู่ค่านาค่าเป็นจำนวนมากในช่วง 15 ปีหลังสุดรวมโลกครั้งที่ 2 มีผลดีหรือเสียอย่างไร และเนื้อเบรียบเที่ยวกันแล้วผลด้านใดมีความสำคัญกว่ากัน
 - (5) ปัญหา Brain Drain ของประเทศกลุ่มละตินอเมริกาเป็นอย่างไร รุนแรงหรือไม่
 - (6) ประเทศสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศละตินอเมริกาประสมปัญหาเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายแรงงานระหว่างประเทศแตกต่างกันอย่างไรบ้าง
 - (7) การที่มีผู้อพยพเข้าจากทุกส่วนของโลกไปยังประเทศสหรัฐอเมริกามีผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงก่อตั้งประเทศอย่างไร
 - (8) การอพยพออกของกำลังคนจากกลุ่มประเทศละตินอเมริกามีผลดีผลเสียต่อประเทศที่มีผู้อพยพออกอย่างไรบ้าง